

Overweging OLV van de H. Rozenkrans Glanerbrug

Zondag C 9 februari 2025 – 1^e zondag Veertigdagentijd “Buig je voor Hem neer”

Deuteronomium 26,4-10 / Psalm 91 / Romeinen 10,8-13 / Lucas 4,1-13

De Veertigdagentijd is afgelopen woensdag begonnen. Velen van ons hebben het Askruisje ontvangen: "Gedenk, mens, stof zijt gij, en tot stof zult gij wederkeren". Het is een waarschuwing en een belofte. Want as maakt onze grond vruchtbaar. En God wil dat we vruchtbaar leven: een zegen zijn voor elkaar en voor de aarde. Daar moeten we haast mee maken, want onze tijd op aarde is maar beperkt.

Ondanks dat ons leven beperkt is, ondanks dat wij beperkt zijn, zijn we voor God méér waard dan stof. We hebben veertig dagen de tijd, dáár over te mediteren: dat we meer waard zijn dan stof, dat we meer waard zijn, dat we waardig zijn; waardig in Gods ogen om in vrijheid te leven, om zijn gaven te aanvaarden.

Want die veertig dagen verwijzen naar de veertig jaar dat Gods volk door de woestijn trok, nadat ze bevrijd was uit Egypte.

Bevrijd van slavernij maakte het leven echter niet gemakkelijker, want hoewel ze vrij waren, waren ze nog niet in het beloofde land.

En dat geldt ook voor ons en voor de vreemdelingen die óns land binnenkomen, na een barre tocht door woestijnen van gevaren en geweld; we mogen niet vergeten dat ook wij vreemdelingen waren en door de woestijn trokken.

Zo zijn ook wij nog niet op onze bestemming en kunnen we nog steeds dorre tijden vol ontberingen meemaken. Tijden van crisis, van ziekte en sterven, van twijfel en angst.

Wanneer zijn we veilig, wanneer zijn we vrij? Waartoe zijn wij bestemd?

Ook wij leven niet van brood alleen – alle luxe die we hier kennen ten spijt: dat alleen voldoet ons niet, neemt onze zorgen niet weg en maakt ons niet gelukkig. We blijven hongerig.

En waar zijn we hongerig naar – naar meer luxe en gemak, naar meer rust en gezondheid, naar meer jeugd en schoonheid, naar meer geld en goederen, naar meer kennis en macht?

Die honger maakt ons kwetsbaar voor de duivelse machten die ons steeds weer willen verleiden. Alles wat lekker en mooi en gemakkelijk is, is zo moeilijk te weerstaan. En alles wat we dagelijks horen en zien beïnvloedt ons. Onze mening, onze reacties.

De algoritmes die ons in een fuik van nepnieuws zuigen - de influencers die ons van alles aansmeren - de valse profeten die altijd het beste voor ons weten - de politici die beloftes doen en niet nakomen - de oorlogszuchtigen die ons in hun strijd willen opeisen.

Jezus was hongerig en weet waar wij aan bloot gesteld worden. En zijn argumenten tegen de grote Verleider verwijzen naar de woorden in de Schrift - die ook wij ter harte mogen nemen:

“De mens leeft niet van brood alleen” – want het woord van God voedt onze *ziel*. We hebben meer nodig dan alleen de uiterlijke, materiële dingen.

“De Heer uw God zult gij aanbidden en Hem alleen dienen” – immers, God heeft ons uit Egypte geleid, dus ons past dankbaarheid. Daarom schenkt Mozes de eerste vruchten van het veld, een offer dat hij zou delen met de vreemdelingen.

“Gij zult de Heer, uw God, niet op de proef stellen” – hoe dorstig we ook zijn, hoe hongerig we ook zijn; vertrouw op de Heer, zegt Jezus hier.

Daarom zouden wij net als Mozes God moeten danken voor alles wat hij voor ons doet, ook in ónze tochten door de woestijnen van ons leven. Onze dank mogen we uiten door te offeren: door de vruchten van het veld, *de oogst van ons goede leven*, te delen met de vreemdelingen, omdat wij zelf ook vreemdelingen waren. Te delen met wie we niet kennen, met de weduwen en de wezen, met ieder die het minder heeft en niemand heeft.

En dat is de kern van deze veertig dagen, waar wij nu net mee zijn begonnen: laat ons bidden en bezinnen op de woorden van de Heer. Want behalve ons dagelijks brood, hebben wij ook Gods dagelijks Woord nodig. Goede woorden, om ons te herinneren aan onze oorsprong: zonder God zijn wij niets en zouden we nog steeds als slaven zijn, onvrij. Hij spreekt en wij zullen gezond worden!

Daartoe moeten wij ons bekeren: ons losweken van oude patronen - van gewoontes die ongemerkt zijn ingebed in ons leven, in hoe we reageren, in hoe we keuzes maken, in wat we geloven. En daar moeten we ons van leren afkeren: van wegen die doodlopen, van hopeloze zaken, van illusies. Echter zonder een afkeer van ons leven te hebben!

Met Jezus' woorden kunnen we leren te veranderen, te danken, te delen: te delen met bij voorbeeld de projecten van de Vastenactie, met mensen die wij niet kennen en die net zoveel recht op leven hebben als wij zelf.

Omzien naar onze naaste, delen van onze overvloed, God niet vergeten en niet buigen voor de afgoden van deze wereld – het materialisme, de macht en de uiterlijkheden - dat is het brood dat God ons gunt: Zijn Brood, Lichaam van Christus - Zijn liefde en genade. Dat mogen wij ontvangen, daar mogen wij voor buigen, dat mag ons nederig stemmen, daar mogen wij mee leven en opstaan.

Jezus was niet corrupt, niet omkoopbaar. Hij bleef principieel, onverzettelijk tegenover de grote Verleider. Hij wist wat komen zou – zijn passie en zijn kruis. Maar in zijn vertrouwen op God, die ook onze Vader is, bleef hij overeind en wist hij dat God Hem niet zou loslaten. Wist Hij en leefde hij ons voor, dat God Hem - én ons! - niet zou vergeten en Hem - én ons - nieuw leven zou gunnen.

Dat mag ook onze hoop en onze troost zijn: dat in de woestijnen waar wij doorheen moeten gaan, mét alle verleidingen om ons heen, met vallen en opstaan, wij onze ogen op Hem gericht kunnen houden. Jezus neemt ons bij de hand. Immers, de Heilige Geest ging met Hem mee; hij was er vol van! Zo is Jezus ook bij ons. *We zijn* niet alleen in onze dorre tijden!

Zo kunnen we standvastig zijn, tegen alle wereldse verwarring in. Want alles komt en gaat, maar God is eeuwig.

Dat is de uitdaging van deze veertigdagentijd. Vol vertrouwen op weg gaan naar het Land van Belofte; het Land van Liefde en Delen.

De vruchten plukken en delen van onze inspanningen en van ons doorzetten: naar een nieuwe lente en een nieuw geluid, een nieuw en vruchtbaar leven: naar Pasen. Amen.